

Le eno je potrebno

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 15, FEBRUAR 2025

Srečen je lahko vsak človek

Jurij je bil sedemdesetleten mož. Večji del svojega življenja je kot mornar preživel na širnih morjih. Zaradi tega si ni ustvaril lastnega doma. Nečak Robert ga je imel rad, zato ga je povabil, da bi starost preživel z njegovo družino: z ženo in petimi otroki. Tako je Jurij dobil dom, Robertova družina je v zameno dobila »domišljajska« potovanja, ko je prisluhnila

stričevemu pripovedovanju o njegovih zanimivih dogodivščinah. Včasih je Roberta družinsko življenje utesnjevalo in je pomislil, kako bi bilo lepo brezskrbno potovati po svetu. To je povedal stricu Juriju. Nekoč je stric Jurij pripovedoval o nekem oddaljenem kraju in omenil zemljevid z vrisanim mestom zakopanega zaklada. To je Robertu še bolj razvnelo domišljijo. Ko je čez nekaj let stric umrl, je Robert pregledal njegove stvari. Med njimi je bilo tudi pismo, naslovljeno nanj. V njem je bil tudi zemljevid. Nečaku je močno bilo srce in roke so se mu tresle, ko je odpiral pismo, prepričan, da bo odkril, kje leži tisti zaklad. Končno je odkril kraj: to je bil njegov dom, kjer živi sedaj! Stric Jurij mu je res zapustil zaklad: Robert je spoznal, da je ta zaklad njegov dom, njegova družina. Dom ustvarjamo z medsebojno pozornostjo in predanostjo. Koliko se trudimo, da bi naša družina ali naše okolje postalo zaklad? Vsak od nas lahko gradi dobre odnose z drugimi, tudi če moramo večkrat potrpeti in sprejeti slabosti bližnjega, saj smo samo nepopolni ljudje. Gotovo je vsak človek zaklad, ki ga je treba odkriti in se ga veseliti.

(Vir: B. Rustja, Povejmo z zgodbo, v: Ognjišče 1 (2017), 41.)

Amicus Dei

• SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Sveti Matija

God: 24. februar

Izvoljeno ljudstvo stare zaveze je sestavljalo dvanajst izraelskih rodov, Božje ljudstvo nove zaveze pa simbolično predstavlja dvanajst apostolov, ki jih je Jezus izbral iz vrst svojih učencev za svoje najožje sodelavce in nadaljevalce svojega poslanstva. Namesto Jezusovega izdajalca Juda Iškarijota, ki si je vzel življenje, so dvanajsteri po Gospodovem vnebohodu izvolili »nadomestnega apostola«. Volitev so opravili z žrebom, ki je določil Matija.

Volitve je vodil apostol Peter, ki so mu drugi apostoli priznavali prvenstvo. V svojem nagovoru pred volitvami je navedel dva pogoja, ki ju mora

izpolnjevati bodoči dvanajsti apostol: da je bil med Jezusovimi učenci od začetka njegovega javnega delovanja ter da je videl vstalega Gospoda. Naloga apostolov je namreč oznanjati Jezusov nauk in pričevati o njegovem vstajenju. Matija je bil najbrž med tistimi dvainsedemdesetimi, ki jih je Jezus »poslal pred seboj po dva in dva v vsako mesto in kraj, kamor je hotel sam priti,« kot piše evangelist Luka, in jim pred odhodom dal podobna navodila kot apostolom. Poleg Matija je bil kandidat za »nadomestnega apostola« še Jožef Barsaba z vzdevkom Justus (Pravični). Po žrebu je Bog izbral Matija in ga dal Cerkvi za apostola. Tako se je uresničil pomen njegovega imena, ki ga

slovenimo z Bogdan, čeprav bi bilo pravilneje reči Božidar.

Sveto pismo o apostolu Matiju ne pove nič drugega kakor to, kar je zapisano o njegovi izvolitvi. O njegovem delovanju govori apokrifni spis Dejanja Andreja in Matija v mestu ljudožercev iz 2. stoletja, ki so si ga izmislili krivoverski gnostiki, ki so Matiju podtaknili tudi Evangelij po Matiju. Srednjeveška Zlata legenda pripoveduje, da je apostol Matija misijonaril v Makedoniji, kjer je storil veliko čudežev in nazadnje umrl kot mučenec. Staro izročilo pa ve povedati, da je Matija oznanjeval evangelij najprej po Judeji, nato pa med pogani v Etiopiji, kjer je okoli leta 63 umrl mučeniške smrti: najprej so ga pobili s kamenjem, potem pa s sekiro obglavili, zato ga najpogosteje upodabljajo s sekiro. Za svojega zavetnika so si ga izbrali tisti obrtniki, ki pri svojem delu uporabljajo ostra orodja: mesarji, tesarji, krojači pa tudi drugi: stavbeniki in kovači ter celo slaščičarji; slednje je treba povezati s pregovorom: »Svet' Matija led razbija, če ga ni, ga naredi,« ki je v taki ali podobni obliki znan po vsej Evropi. Ta pregovor hoče povedati, da ima ta svetnik »oblast« odločati, ali bo zime konec ali se bo začela znova.

Njegov praznik se obhaja 24. februarja (nekdanj se je v prestopnem letu preselil na 25. februar), po novi preureditvi koledarja je prestavljen na 14. maj, pri nas ga zaradi prastare navade slavimo 24. februarja.

O imenu Matija piše Janez Keber v svojem Leksikonu imen, da je "manj pogosto moško ime" ter pove, da je bilo leta 1971 v Sloveniji 3581 oseb s tem imenom. Bolj je razširjena različica Matjaž (teh je bilo na slovenskih tleh leta 1980 kar 6.498). Zelo redke pa so različice: Matiček, Matic, Matjaš in Matjažek. Prek skrajšane oblike Tjaš je nastalo žensko ime Tjaša. Danes godujejo tudi tisti, ki jim je ime Bogdan ali Bogdana.

Vir: svetovni splet

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

Najmanjši zakoni

Ko berem evangelij, me vedno znova preseneti Jezusov govor in v njem skrita Božja logika, ki je tako drugačna od naše, človeške. Rada mislim na nebo kot na kraj, na katerem bomo vsi enaki, enako srečni, enako dragoceni in enako nagrajeni. Toda Jezus pravi: Kdor bo ... kršil eno od teh, pa čeprav najmanjših zapovedi in bo tako ljudi učil, bo najmanjši v nebeškem kraljestvu. Kdor pa jih bo izpolnjeval in učil, bo imenovan za velikega v nebeškem kraljestvu. (Mt 5,19) Samo od sebe se mi postavi vprašanje: Katere so tiste najmanjše zapovedi? Jezus je jasno povedal: »Ljubi Boga in svojega bližnjega kakor samega sebe,« o najmanjših pa ni govoril ... Pred očmi se mi zato prikaže draga podoba starejše sestre, ki je bila šivilja, vendar hkrati

duhovna voditeljica in sveta oseba, zato sem čisto prepričana, da že v tem življenju lahko srečamo svetnike. Bila je majhna, drobcena redovnica, skromna in tiha, tako da včasih sploh nisi vedel, ali je v prostoru ali je ni. Toda bila je nadarjena pevka, krasna zborovodkinja in vrhunska šivilja. Nikoli ni delala velikih stvari, toda vse, kar je naredila, je bilo preprosto popolno. Če je pometla jedilnico, je bila taka, kot da bi jo obrisala. Če je postavila rože v vazo, bi ji zavidali še tako veliki umetniki ikebane. Če je sešila sestri redovno obleko, je bila ta narejena tako, da se je v njej počutila kot kraljica! Ko pa je pela, je pela čisto in iz srca, tako lepo, da je cerkev obnemela ...

Ko mislim na najmanjše zapovedi, mislim torej na vsakdanje življenje, na tisoč in eno stvar, ki je za nas pomembna in je del našega preživetja. Saj ni treba, da za rojstni dan bolnici, ki jo obiščeš, prineseš rožo, vendar je najlepše, ko vidiš njen hvaležni nasmeh. Saj ni treba pozdraviti nekoga na hodniku, ki obupuje, čakajoč na zdravnika, in mu povedati, da kmalu pride, čeprav si sam tako utrujen, da te kar zanaša ... Ali pa pobrati žoge otroku, ki jo je vrgel mimo tebe in zdaj s prestrašenim pogledom čaka, kaj se bo zgodilo ...

Najmanjši zakoni so zakoni ljubezni v vsakdanjiku. So zakoni, ki polepšajo dneve in prinašajo upanje; nikjer niso napisani, niti nisi kaznovan, če se jih ne držiš. So pa to zakoni, ki iz tebe naredijo osebo, ki – kot bi se moderno reklo – izžareva pozitivno energijo ali, kot bi rekli v samostanu, sveti okoli sebe s svojo nezavedno svetostjo ... Zato so ti najmanjši zakoni srca in zato so tako pomembni. Na tem in na onem svetu.

Vir: Radio: duhovna misel

Emanuela Žerdin

PRAZNIČNI DAN

Vedno je nekaj treba,
vedno nekdo nekaj hoče,
nikoli ni vse narejeno,
nikoli dovolj dobro ...

Utrujena sem ...

Pobožaj me po duši, praznični dan!
Naj prebudim pozornost do sebe (in drugih)
in (si) priskrbim tisto, kar najbolj pogrešam(o).

Naj prazničnost prebiva v prsnem košu,
naj se rojeva sočutje,
svoboda in mir
ter ustvarjalne, navihane želje.

Naj se ustavim!
In ne poskušam doseči,
da bi vse teklo tako, kot mora.

Naj naredim prostor temu,
kar najbolj iskreno želim doživeti,
da me (nas) okrepi in oživlja.

Naj odpade vsaka nujnost,
naj zažari srčnost,
da bodo poleg zunanjih luči in sveč,
prižgale se iskre v očeh – pri ljudeh!

Ob branju knjige »Pristno praznični« (Alenka Rebula in Josipa Prebeg)
Tadeja Gnezda

Del pridige na 6. nedeljo med letom

Zgodi se, da večkrat jamramo v življenju, namesto da bi bili Bogu hvaležni, ker nam v resnici ni tako hudo, samo ne vidimo stvari v pravi luči:

- Ne jamraj, da moraš pospraviti po rojstnem dnevu, ker to pomeni, da imaš prijatelje.
- Ne jamraj, da moraš plačati davke, ker to pomeni, da imaš službo.
- Ne jamraj, da moraš umiti okna ali popraviti vrata, ker to pomeni, da imaš hišo.
- Ne jamraj, da so hlače postale premajhne, ker to pomeni, da imaš hrano.
- Ne jamraj, da je bil račun za ogrevanje visok, ker to pomeni, da si bil na toplem.
- Ne jamraj, da imaš veliko oblačil za oprati in zlikati, ker to pomeni, da so tvoji najbližji blizu pri tebi.

- Ne jamraj nad budilko, če si jo slišal danes zjutraj, ker to pomeni, da si dobil v dar še en dan življenja.

IN ŠE RECEPT ZA LEPŠI DAN: 😊

PRIPRAVI ENO SKODELIČO VESELJA IN DOBROTE, KI JO BOŠ PODELIL Z DRUGIMI, DODAJ ŠE DVE ŽLICI DOBRIH BESED IN ŠE MALO HUMORJA TER PRIJAZNEGA NASMEHA.

TVOJ DAN BO GOTOVO LEPŠI.

O SAMOSTANIH ...

Predstavitev najpomembnejših samostanov, ki so delovali ali pa še delujejo na ozemlju današnje Slovenije.

Frančiškani ... v LJUBLJANI

Prvi frančiškani so prišli v mesto že nekaj deset let po ustanovitvi reda (13. st.). Na današnjem Vodnikovem trgu so postavili manjši samostan,

a je kmalu pogorel, na istem mestu so kmalu zgradili novega in v njem ostali vse do jožefinskih reform. Nekaj časa je v samostanu bival tudi duhovnik, pesnik, prevajalec in razsvetljenec Valentin Vodnik kot frančiškan – brat Marcelij. Vendar cesar samostana ni

ukinil, ampak je dal frančiškane preseliti v ukinjeni samostan s cerkvijo menihov avguštincev na današnjem Prešernovem trgu.

Samostanska cerkev, ki je danes poleg stolnice osrednja mestna cerkev, je tretja na tem mestu in je eden izmed najpomembnejših zgodnjebaročnih sakralnih spomenikov. Posvečena je Marijinemu oznanjenju z njenim bakrenim kipom na vrhu pročelja. Na posnetku vidimo cerkev v imenitni družbi Prešernovega spomenika in Plečnikovega Tromostovja, na levi je skromna stavba samostana in v ozadju Nebotičnik, nekoč najvišja zgradba v Slovenji. Njen prepoznavni znak je rdeča barva, ki jo je dobila ob obnovi po potresu (1895). Presenetljivo je, da so bili meščani tako navdušeni (Prej je bila bela.), da je pri kasnejših barvanjih niso dovolili spreminjati. Do vhoda vodi triramno stopnišče, od koder je najlepši pogled na Ljubljanski grad in celotno Tromostovje.

Notranjost je zasnovana kot enoladijska dvorana z dvema vrstama bogato poslikanih stranskih kapel (M. Langus) in dragocenim baročnim oltarjem, delo beneškega kiparja (F. Robba), pod katerim bratje frančiškani postavijo vsako leto zelo obiskane jaslice.

In še ... manj je znano, da je minilo že 800 let od prvih živih jaslic, ki jih je postavil sam Frančišek Asiški in to v naravni votlini.

Tudi tokrat ne moremo mimo knjižnice samostana, ki je najdlje stalno delujoča knjižna ustanova pri nas, katere začetki segajo v 13. st. Najbolj imenitna

sta Dalmatinova Biblija s Trubarjevim podpisom in Prešernove poezije s pesnikovim posvetilom. Posebnost pa je zbirka molitvenikov z več kot 3000 primerki v najmanj 15 jezikih.

Knjižnico so ravnokar obnovili, tudi posodobili s pristopom v bibliografski sistem (Cobiss.si) in, zelo hvalevredno, jo odprli za javnost. Tudi sicer ostajajo frančiškani odprti, saj so po obnovi pridobljene še proste prostore namenili za bivanje študentov tudi drugih visokošolskih usmeritev. Obnovo so tudi izkoristili za ureditev manjšega muzeja – zakladnice za hrambo različnih dragocenosti, tako iz knjižnice kot iz liturgične zbirke in zbirke likovnih umetnin. Povsem razumljivo je, zakaj je knjižnica ljubljanskih frančiškanov zavarovana kot kulturni spomenik.

In še zanimivost ... kaj se je dogajalo s prvim samostanom po odhodu frančiškanov.

Ker je bila stavba tik ob obzidju in ob vhodnih (špitalskih) vratih v mesto, je bila v njej najprej bolnišnica, kasneje licej in tik pred potresom še gimnazija. Pred poslopjem nekdanjega liceja so ob 100-ti obletnici Vodnikovega rojstva postavili njegov kip, ki je preživel kasnejši potres, ni ga pa stavba in so jo morali podreti. Na tem mestu je nastal in ostal prazen trg, danes znana in priljubljena ljubljanska tržnica, Vodnikov spomenik pa je njen prepoznavni znak.

Frančiškani ... na SVETI GORI

Nad reko Sočo pri Solkanu se dviga strm hrib Sveta Gora (682 m), nekoč imenovan Skalnica, s francišanskim samostanom in cerkvijo na vrhu. Zanimiva je burna zgodovina današnjega svetišča, zato jo na kratko predstavljam. Po legendi naj bi se pastirici Urški večkrat prikazala Marija.

Kmalu so k njenemu kipcu začeli romati ljudje iz doline in ji tudi sami postavili leseno kapelico. V 14. st. pa je takratna posvetna oblast le dovolila zidavo cerkve, posvetili so jo Mariji in romarska Božja pot je zaživela. A kasnejši turški vpadi cerkvi niso prizanesli, saj so jo porušili in požgali. Šele v 16. st. je bila zgrajena nova in to je bil čas, ko so

FRANČIŠKANI prvič prišli na Goro in prevzeli tudi oskrbo romarske poti, ki je vključevala še t.i. »romarsko hišo« in gostišče. Zaslug bratov frančiškanov pa cesar Jožef II. očitno ni preveč cenil. Ukinil je romarsko pot, samostan in cerkev pa so celo prodali na dražbi. Menihi so se zatekli v samostan v Gorico, a vrnili so se šele l. 1900 in nadaljevali s svojo oskrbo vedno bolj pomembnega svetišča; romarska pot je dobila tudi kapelice križevega pota. Prva svetovna vojna in njeno največje bojišče (Soška fronta) je Sveto Goro spremenila v kup ruševin, frančiškani so se tokrat zatekli v varnejšo Ljubljano, a se po vojni niso vrnili, saj je to področje pripadlo Italiji. Prišli so italijanski menihi in se lotili obnove svetišča. Zgradili so nov samostan in novo cerkev po vzoru bazilike v Ogleju, a kmalu se je bližala že nova nevarnost – druga svetovna vojna. Nemška vojska je samostansko cerkev spremenila v pravo trdnjavo, a tokrat, kljub spopadam, do ponovnega uničenja ni prišlo.

Po vojni je vsaj ta del pripadel Sloveniji, tako so se frančiškani (tretjič) lahko vrnili. Danes bratje, tesno povezani, poleg samostana in cerkve skrbijo še za novi »Center Mir in dobro«, ki je na voljo za duhovne vaje, bivanje, izobraževanje ... ne samo romarjem, ampak tudi drugim obiskovalcem ne glede na poklic, prepričanje, starost in veroizpoved. Od l. 1996 pa lahko obišejo v samostanu tudi frančiškanski »Marijanski muzej«.

In še ... Aktivno in tudi finančno so svetogorski frančiškani vključeni v slovensko-italijanski projekt t.i. »Goriški camino«, to je nova, 80 km dolga

peš pot od bazilike v Ogleju do bazilike na Sveti Gori, katere zvonik je že od daleč prepoznaven. Ob vstopu v cerkev so obiskovalci deležni pogledov na čudovito zrezljan leseni strop, Križev pot, barvne vitraže na oknih in na številne upodobitve Marije; najbolj dragocena pa je njena podoba z imenom »Svetogorska kraljica«. Na

podstavku njenega kipa z detetom iz 17. st. pa latinski napis poroča o prvih začetkih romanja na Sveto Goro.

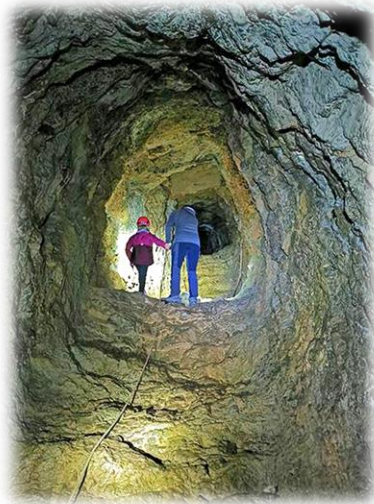

Nad vsem pa bedi sam sv. Frančišek, saj nedaleč od samostana stoji danes njegov kip in to na mestu, kjer je bil dolga leta spomenik padlim italijanskim vojakom.

In še zanimivost ... Na 1. sv. vojno še

spominjajo t.i. »kaverne«, s katerimi je posejano pobočje hriba. To so v skalo vklesani rovi avstroogrške vojske, ki so ji služili kot zaklonišča, opazovanje doline in po njih so se varno gibali med položaji. Danes so 3 kaverne priredili za obiskovalce, ki skozi ohranjene topovske line uživajo v razgledih tako na Julijce, Vipavsko dolino kot na morje.

Zapisala Lela J. Podgornik

SPOMINSKE DROBTINICE

JOŽE MARTINEC

V Domu smo pred kratkim slavili – naš dolgoletni stanovalec Jože Martinec je dopolnil 70 let. In ko rečemo dolgoletni, mislimo res dolgo – pri nas je že od leta 1992.

Njegova življenjska pot je bila zaznamovana z nesrečo, ki mu je popolnoma spremenila življenje. Po nesreči je postal odvisen od invalidskega vozička, vendar ga to ni ustavilo, da ne bi aktivno sodeloval v življenju Doma in ohranjal svojo prisotnost med stanovalci in osebjem.

Jožko ostaja vedno v akciji, če ne s kolesi avtomobila pa vsaj s kolesi vozička, s katerim se suvereno premika po Domu ter nikoli ne miruje, in če ga slučajno kje ne vidimo, se gotovo nahaja v bližini kakega zavetnega kotička, kjer uživa v svoji cigareti.

Ko je pred več kot tremi desetletji prišel v Dom, so tam še delovale šolske sestre, redovnice, ki so noč in dan skrbele za stanovalce s svojo predanostjo in ljubeznijo. Kasneje se je Dom razširil in povečal, sestre so odšle, oskrbo pa

je prevzelo civilno osebje. Kljub spremembam pa je Jožko ostal del te skupnosti, ki mu je postala drugi dom.

Pomemben del njegovega življenja pa ostaja družina. Njegova mama, ki je prav tako nastanjena v Domu, čeprav v drugi stavbi Doma, ga dnevno obiskuje. Njuna vez je močna in vsakodnevni stiki jima prinašajo tolažbo in veselje. Poleg mame pa ga pogosto obišče tudi brat, s katerim preživi prijetne trenutke.

Naš Jožko je tako skozi leta postal prepoznaven obraz našega Doma. Njegova zgodba priča o vztrajnosti, prilagodljivosti in povezanosti, ki jo lahko prinese življenje v Domu, kjer se negujejo medsebojni odnosi in toplina človeškega stika.

Jože, naj te Bog živi še vrsto let.

Sabina

PUSTNI ČAS

Pred leti je bilo za pusta vse bolj živahno kot danes. Maškare so hodile od hiše do hiše in zganjale razne norčije. Tudi plesalo se je na pustno nedeljo in v torek, ko so imele maškare zaključek, na katerem je najlepša dobila kakšno nagrado. S tem lepim običajem so odganjali hude zime. Spomnim se šolskih let. Na pustni torek nismo imeli pravega pouka. Za domačo nalogo smo morali doma izdelati masko in s tem priti v šolo. Maska ni smela biti kupljena. Jaz sem napravil Ostržka z dolgim nosom. Šli smo skozi vas v povorki in odganjali zimo. Vrnili smo se v razred. Učiteljica je na tablo napisala pesmico, katero smo se morali naučiti na pamet. Kdor jo je prvi znal, je šel pred tablo in se obrnil proti učencem. Če si gladko znal, si lahko odšel naprej v maškare. Pesem se glasi:

Kaj mar res ne poznate pusta?

E, to velik je gospod.

Vsako leto gre na pot.

Šemast je od nog do glave,
mikajo ga le zabave.

On bobbe, krofe vse pohrusta,
toda jaz mu jih ne dam,
ker prerad jih sam imam.

Anton Treven

Spoštovani

Ob odhodu naše drage mame Ane se Vam vsem iskreno zahvaljujemo za vso vašo pomoč, oskrbo, nego, podporo in še veliko več ... kar ste nudili naši mami v njenih zadnjih letih življenja v vašem Domu.

Dobra štiri leta je bila članica vaše velike družine. Na začetku je bilo za njo malo težko sprejeti, da ne bo več mogla živeti v svoji domači hiši, a se je kar hitro navadila in privadila ter se vživela v novo, prijetno in toplo okolje. Ogromno ji je pomenilo, da je lahko hodila na skupinske molitve, da je lahko šla k sveti maši. Včasih pa se je rada

umaknila v svojo sobico in bila sama s sabo v miru. Hvala Bogu in Vam, da ste ji omogočili to možnost.

Veselila se je logaških mesečnih sejmov, vedno je morala imeti nekaj denarja na zalogi, da si je šla kupit kakšno jopico, brezrokavnik, čevlje ... Enkrat se je celo pohvalila, da ni nobenemu osebju nič omenila in je kar »švrknila« tja za vogal.

Vedno je bila vesela naših obiskov, nikoli pa nas ni grajala, če kdo dlje časa ni prišel k njej. Vse je razumela, naša mama. Globoko smo hvaležni, da smo jo lahko imeli toliko časa v svoji sredini, sedaj pa nas bo spremljala in pazila na nas iz druge dimenzije.

Še enkrat se vsemu osebju vašega Doma iz srca zahvaljujemo za ves vaš trud, prijazne besede, za topel odnos do oskrbovancev in svojcev ...

Hvala, ker tako nesebično opravljate svoje poslanstvo.

Hvaležni otroci in vnuki in pravnuki naše drage mame Ane Tomažin

*»Kogar imaš rad, nikoli ne umre.
Le daleč, daleč je.«*

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Dorica Corn

Ana Tomažin

Marija Kurent

Marija Markelj

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

ZAPIŠITE ČIM VEČ BESED:

OBČUDO VATI	OKUŠATI	POS LUŠATI	DOTIKATI SE	VOHATI
nebo	čokolado	glasbo	svile	dim

SMEJALNICA

Pri zobozdravniku: »Nič se ne bojte, gospod Novak, samo vato si natlačim v ušesa, potem pa lahko začneva!«

Pacient: »Gospod doktor, imam razcepljeno osebnost.« Psihiater: »Sestra, prinesite še en stol.«

Janezek vpraša očeta: »Ali je res, da kiti jedo sardine?« »Seveda je res, Janezek!« »Ja, kdo jim pa potem konzerve odpira?«

D. K.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.